

Arrest

nr. 102 731 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 juni 2011, in functie van zijn activiteiten als zelfstandige in België, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 4 augustus 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 28 september 2012 ontving de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding informatie van het Rijksinstituut voor de sociale

verzekeringen der zelfstandigen (hierna: het RSVZ) waaruit bleek dat verzoeker retroactief werd geschrapt bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 december 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 17 december 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [C.F.N.], Nationaliteit: Roemenië, [...]”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 15/06/2011, en verkreeg de E-kaart op 04/08/2011.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de BVBA Ceyman en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor 'het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande, vaststellingen dient overeenkomstig art 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

In zijn synthesesamenvatting verschaft hij volgende toelichting:

"[...]"

Terwijl, moet vastgesteld worden dat verzoeker op basis van de geboden motivering onvoldoende kennis heeft van de feitelijke omstandigheden die aanleiding geven tot de bestreden beslissing;

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onderzoek van de RSVZ doch de bestreden beslissing enkel in vage bewoordingen verwijst naar dit onderzoek: "...is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het RSVZ de DVZ laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige"; (stuk 1)

Dat de bestreden beslissing nalaat essentiële elementen m.b.t. het beweerd onderzoek van de RSVZ te vermelden: feiten, datum onderzoekshandelingen, datum beslissing, dossiernummer, PV-nummers, functie en identiteit van de onderzoeker en van de beslissingsnemer.. .;

Dat in casu de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is doordat ze verzoeker onvoldoende inzicht verschaft in de feitelijke omstandigheden die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Dat in casu de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt;

Dat, voorzover geoordeeld wordt dat de formele motiveringsplicht niet geschonden is in de bestreden beslissing dd. 3.12.2012, verzoeker wenst aan te voeren dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de bestreden beslissing blijkt geeft van machtsoverschrijding ;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411);

Dat in casu verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen zonder verzoeker te horen of hem de kans te geven zich te verdedigen;

Dat verzoeker niet de kans geboden werd om bijkomende elementen voor te leggen;

Dat verzoeker weldegelijk effectieve activiteiten uitoefent en hij kan aantonen:

- *Dat hij zijn sociale bijdragen effectief betaald heeft (stuk 3),*
- *Dat uit zijn maandelijkse vergoedingsfiches, de fiche 281.20 en het uittreksel uit de individuele rekening blijkt dat verzoeker effectief werkzaam was en inkomsten genoten heeft als werkende vennoot (stuk 5, 6, 7),*
- *Dat verzoeker dienovereenkomstig een aanslagbiljet van de personenbelasting heeft ontvangen (stuk 8);*
- *Dat verzoeker nooit beroep gedaan heeft op OCMW-steun (stuk 9);*

Dat verwerende partij zodoende niet kan gevolgd worden waar deze voorhoudt dat "er geen effectieve activiteit plaats vindt";

Dat de bestreden beslissing dd. 3.12.2012 onzorgvuldig genomen is door enkel in vage bewoordingen te verwijzen naar een niet nader gespecificeerd onderzoek van de RSVZ zonder zelf verzoeker te horen of hem minstens de kans te bieden bijkomende gegevens voor te leggen;

Dat de bestreden beslissing als zodanig ook kennelijk onredelijk is;

Dat verder aan verzoeker zelf geen beslissing van de RSVZ werd betekend om zijn aansluiting bij de sociale verzekeringskas met terugwerkende kracht stop te zetten en hem te schrappen als zelfstandige;

Dat verzoeker bijgevolg zich tegen de RSVZ, respectievelijk zijn sociale verzekeringskas, nog niet heeft kunnen verdedigen ten overstaan van de bevoegde rechtbanken;

Dat m.a.w. de beweerde beslissing van de RSVZ nog niet definitief is, minstens niet uit de bestreden beslissing dd. 3.12.2012 van verwerende partij blijkt of en wanneer de beweerde beslissing van de RSVZ definitief is;

Dat een correcte feitenvinding maar kan bestaan nadat over de feiten op een definitieve wijze geoordeeld werd door de daartoe geëigende instellingen;

Dat de bestreden beslissing dd. 3.12.2012 voorbarig werd genomen en daardoor blijk geeft van machtsoverschrijding doordat verwerende partij zich in de plaats gaat stellen van de rechtbanken bevoegd voor sociale zaken;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook blijk geeft van machtsoverschrijding;

Dat artikel 50 §2 van het KB van 8.10.1981 luidt: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen;

Dat verwerende partij zelf in de bestreden beslissing bevestigd heeft dat verzoeker de in artikel 50 § 2 van het KB van 8.10.1981 voorziene documenten had voorgelegd bij zijn aanvraag;

Dat verwerende partij echter haar bestreden beslissing steunt op de bevinding van de RSVZ dat er geen effectieve activiteit wordt uitgeoefend. en dat om die reden opdracht gegeven werd om de aansluiting bij de sociale zekerheidskas met terugwerkende kracht stop te zetten;

Dat verweerder hieruit besluit dat verzoeker gebruik gemaakt heeft van valse of misleidende informatie of vervalste documenten ;

Dat de bewering van de RSVZ, zoals overgenomen door verwerende partij, nl. dat er in hoofde van verzoeker geen effectieve activiteit zou plaatsvinden, kennelijk onredelijk is (stukken 3-9);

Dat in hoofde van verzoeker niet kan weerhouden worden dat hij te kwader trouw is en schuldig zou zijn aan het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht;

Dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel schendt, en artikel 42 septies van de vreemdelingenwet;

In zijn nota met opmerkingen laat de Belgische Staat gelden:

Dat verzoeker het vereiste belang ontbreekt om een schending van de formele motiveringsplicht in te roepen gelet op het feit dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift niet alleen inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing;

Dat wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, verzoeker niet tegelijk een schending van de formele én van de materiële motivering kan inroepen;

Dat de motieven van de Belgische Staat om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker niet kennelijk onredelijk zijn;

Dat verder het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren. Dit betekent echter niet dat de bestuurlijke overheid ertoe verplicht is alle stukken waarop zij zich steunt aan de rechtsonderhorige ter kennis te brengen. Het volstaat in casu vast te stellen dat deze stukken zich in het administratief dossier bevinden en dat verzoeker er daar kennis van kan nemen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zij[n] tekortgeschoten in de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht;

Tot slot voert de Belgische Staat aan dat verzoeker retroactief geschrapt is als zelfstandige en de Belgische Staat derhalve terecht toepassing heeft gemaakt van art. 42septies van de VW voor de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker aangezien uit de retroactieve schrapping volgt dat verzoeker bij de aanvraag van zijn verblijf zich heeft gesteund op valse of misleidende informatie, zonder dewelke hij zijn verblijfsrecht niet zou hebben verkregen. Hieruit volgt eveneens dat verzoeker niet kan beroepen op art. 50§2 VW, aangezien verzoeker in werkelijkheid nooit effectief heeft gewerkt als zelfstandige;

In antwoord op de nota met opmerkingen voor de Belgische Staat wenst verzoeker te laten gelden dat hij volhardt in zijn middel zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift en aanvullend wenst aan te voeren:

Voor wat de formele motiveringsplicht betreft:

De motivering van een administratieve beslissing moet uitdrukkelijk zijn (art. 2) en moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag ligt en moet afdoende zijn (art. 3). Het begrip afdoende zoals vervat in art. 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De formele motiveringsplicht heeft niet tot gevolg dat het bestuur alle stukken uit het haar ter beschikking zijnde dossier aan een bespreking dient te onderwerpen of dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht. Wanneer de in de bestreden beslissing opgenomen motivering gedetailleerd werd weergegeven, kan verzoeker niet in redelijkheid voorhouden dat de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RVV 11 februari 2008, nr. 7176; RVV 22 april 2008, nr. 10296;

In casu luidt de motivering: “Het RSVZ heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het RSVZ de DVZ laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige”;

In casu kan niet voorgehouden worden dat de motivering gedetailleerd werd weergegeven. Ook al impliceert de formele motiveringsplicht niet dat het bestuur alle stukken uit het haar ter beschikking zijnde dossier aan een bespreking dient te onderwerpen kan een loutere verwijzing naar een onderzoek en een conclusie van een derde partij niet aanzien worden als een afdoende motivering. Dergelijke algemene verwijzing verschaft verzoeker onvoldoende inzicht in de feitelijke omstandigheden die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Voor wat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel betreft:

Verzoeker betwist dat het niet mogelijk zou zijn in eenzelfde middel de schending van de formele motiveringsplicht en een schending van de materiële motiveringsplicht in te roepen;

Dat verzoeker aanvoert dat de formele motiveringsplicht geschonden is bij gebreke aan gedetailleerde en concrete overwegingen m.b.t. het onderzoek en de conclusie van de RSVZ ipv een loutere verwijzing ernaar;

Dat verzoeker daarnaast bijkomend aanvoert dat de overweging in de bestreden beslissing, nl. dat er “geen sprake is van effectieve activiteit”, kennelijk onredelijk is;

Dat verzoeker over meerdere bewijzen beschikt waaruit blijkt dat verzoeker weldegelijk permanent gewerkt heeft en dus een effectieve activiteit heeft gehad (stukken 3- 9);

Dat verzoeker heeft aangevoerd dat verwerende partij haar beslissing genomen heeft zonder zelf verzoeker te horen of hem minstens de kans te bieden bijkomende gegevens voor te leggen;

Dat zodoende verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft en de hoorplicht geschonden heeft;

Dat de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan getroffen worden die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van die aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene. Wanneer derhalve de bestreden beslissing niet gestoeld is op een persoonlijke tekortkoming van verzoekende partij, maar een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RVV 23 oktober 2007, nr. 2969) (Tijdschrift Vreemdelingenrecht, 2009, nr. 1, p. 14);

Dat in casu verwerende partij haar beslissing gestoeld heeft op een beweerde persoonlijke tekortkoming van verzoeker, nl. valse of misleidende informatie te hebben verleend, en de bestreden beslissing een ernstige maatregel inhoudt, nl. intrekking van het recht op verblijf;

Dat in casu verwerende partij wel gehouden was aan haar hoorplicht;

Dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan de hoorplicht volledig voorbijgegaan is;

Dat dit onderdeel van het middel nochtans ernstig is;

Voor wat de schending van artikel 42septies VW en art. 50§2 VB betreft:

Dat verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing baseert op artikel 42septies VW en artikel 50§2 VB en voorhoudt dat uit het feit dat de schrapping retroactief is gebeurd, afdoende volgt dat verzoeker bij de aanvraag van zijn verblijf zich heeft gesteund op valse of misleidende informatie, zonder dewelke hij zijn verblijfsrecht niet zou hebben verkregen;

Dat artikel 42septies VW echter specifiek gericht is op situaties waarbij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt werden, of fraude werd gepleegd of ander onwettige middelen gebruikt werden;

Dat verzoeker stelt dat uit een retroactieve schrapping niet automatisch kan besloten worden dat er sprake is van valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten, fraude of andere onwettige middelen;

Dat verzoeker bij zijn aanvraag bewijsstukken heeft voorgelegd en uit de bestreden beslissing niet blijkt welke stukken vals waren;

Dat verwerende partij voorbarig en zonder grond een retroactieve schrapping gelijkstelt met het aanwenden van valse en misleidende informatie;

Voor wat de machtsoverschrijding betreft:

Dat verwerende partij volledig voorbijgegaan is aan het onderdeel van het middel waarin verzoeker heeft aangevoerd dat er sprake is van machtsoverschrijding doordat verwerende partij zich in de plaats stelt van de rechtbanken voor sociale zaken;

Dat aan verzoeker zelf geen beslissing van de RSVZ werd betekend om zijn aansluiting bij de sociale verzekeringskas met terugwerkende kracht stop te zetten en hem te schrappen als zelfstandige;

Dat verzoeker bijgevolg zich tegen de RSVZ, respectievelijk zijn sociale verzekeringskas, nog niet heeft kunnen verdedigen ten overstaan van de bevoegde rechtbanken;

Dat m.a.w. de beweerde beslissing van de RSVZ nog niet definitief is, minstens niet uit de bestreden beslissing dd. 3.12.2012 van verwerende partij blijkt of en wanneer de beweerde beslissing van de RSVZ definitief is;

Dat een correcte feitenvinding maar kan bestaan nadat over de feiten op een definitieve wijze geoordeeld werd door de daartoe geëigende instellingen, bij gebreke hieraan is de beslissing aangetast door machtsoverschrijding;"

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers gesteld dat het RSVZ, na een onderzoek, besliste dat verzoeker retroactief diende te worden geschrapt als zelfstandige en dat hieruit kan worden afgeleid dat hij nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend en onder valse voorwendsels een verblijfsrecht heeft verkregen. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, meer bepaald naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Wat betreft de kritiek van verzoeker dat verweerder "nalaat essentiële elementen met betrekking tot het beweerde onderzoek van het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen te vermelden", dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk de conclusie van het onderzoek dat door voormelde overheidsdienst werd doorgevoerd – namelijk dat niet is gebleken dat verzoeker activiteiten als zelfstandige heeft, waardoor het sociaal verzekeringsfonds waar verzoeker bij aangesloten was de opdracht kreeg deze aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten – werd opgenomen. Deze vermelding volstaat in casu om verzoeker in staat te stellen te begrijpen op basis van welke feitelijke vaststelling verweerder meent toepassing te kunnen maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt verder dat de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat beslissingen van andere overheidsdiensten waarop het bestuur zich baseert in extenso dienen te worden weergegeven en dat de formele motiveringsplicht er evenmin toe leidt dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht (RvS 16 juli 2003, nr. 121.730). De motivering van de in voorliggende zaak bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen die tegen deze beslissing openstaan aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 juni 2011 een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige en aangaf werkend vennoot te zijn bij de BVBA Ceyman. Hij voegde bij zijn aanvraag documenten die aantoonde dat hij vijf aandelen kocht van de zaakvoerder van deze vennootschap en dat hij aangesloten was bij het sociaal verzekeringsfonds Multipen VZW. Op basis van deze overtuigingsstukken werd verzoekers aanvraag ingewilligd en werd hem op 4 augustus 2011 een E-kaart afgegeven.

Verzoeker ontving vervolgens via zijn sociaal verzekeringsfonds een vragenlijst die erop gericht was na te gaan of hij wel degelijk als zelfstandige werkzaam was. Het RSVZ oordeelde na verificatie van deze vragenlijst dat niet kon worden besloten dat verzoeker een beroepsactiviteit uitoefende als zelfstandige en dat zijn aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds diende te worden geschrapt vanaf de begindatum. Verweerder werd op 28 september 2012 door het RVSZ van deze beslissing op de hoogte gesteld.

Verzoeker betoogt dat hij zijn sociale bijdragen betaalde, dat hij inkomsten heeft genoten ingevolge zijn activiteiten bij de BVBA Ceyman, dat hij belastingen heeft betaald en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op het OCMW. Deze uiteenzetting doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat het RSVZ heeft geoordeeld dat verzoeker niet als een zelfstandige, in de zin van artikel 3 van het koninklijk besluit van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, kan worden beschouwd en opdracht gaf aan het sociaal verzekeringsfonds waarbij hij was aangesloten om hem te schrappen.

Waar verzoeker stelt dat uit de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat verweerder onterecht heeft gesteld dat *“er geen effectieve activiteit”* plaatsvond, moet worden geduid dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet voorhouden niet begrepen te hebben dat verweerder met het zinsdeel waarnaar hij verwijst doelde op het ontbreken van een daadwerkelijke activiteit *“als zelfstandige”*, nu dit in de volgende paragraaf van de bestreden beslissing aldus wordt verwoord.

Verzoeker beweert dat de beslissing van het RSVZ hem nog niet formeel ter kennis werd gebracht en zet uiteen dat hij derhalve nog geen beroep kon instellen tegen deze beslissing en deze dus nog niet definitief is. Hij weerlegt hiermee evenwel de vaststelling niet dat deze beslissing effectief werd genomen. Het gegeven dat verzoeker niet akkoord gaat met de beslissing van het RSVZ en dat hij overweegt een beroepsprocedure tegen deze beslissing in te stellen impliceert ook niet dat verweerder geen rekening mag houden met het bestaan van de beslissing van het RSVZ. Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar een beslissing die werd genomen door een andere overheidsdienst waartegen nog een beroep kan worden ingesteld laat ook niet toe te besluiten dat hij zich in de plaats stelt *“van de rechtbanken bevoegd in sociale zaken”* en zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat ter terechtzitting is gebleken dat bij vonnis van 5 april 2013 van de rechtbank van koophandel te Gent het faillissement van de BVBA Ceyman werd vastgesteld, zodat een beroepsprocedure bij het bevoegde rechtscollege tegen de beslissing van het RSVZ er niet toe kan leiden dat hij zich in de toekomst nog kan beroepen op enig verblijfsrecht als *“werkend vennoot”* bij deze vennootschap.

Voorts moet worden opgemerkt dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet louter toepasbaar is indien een burger van de Unie op basis van valse stukken een verblijfsrecht heeft verkregen, doch evenzeer indien misleidende informatie werd gebruikt, fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld dat hij geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige kan aantonen en bepaalde documenten hem bijgevolg onterecht werden afgegeven of de realiteit niet correct weergeven kan verweerder, in redelijkheid, oordelen dat misleidende informatie werd gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van dit verblijfsrecht.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet of enige vorm van machtsoverschrijding wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De Raad stelt ook vast dat het motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd steun vindt in de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker niet aantoonde dat het RSVZ niet de

“geëigende instelling” zou zijn die kan oordelen over de vraag of een persoon als zelfstandige actief is en zich kan aansluiten bij een sociale verzekeringsfonds. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de bestreden beslissing niet grondig werd voorbereid en niet is gestoeld op een correcte feitenvinding.

Verzoeker lijkt nog te willen aangeven dat van een zorgvuldige overheid mocht worden verwacht dat deze hem de kans zou bieden om bijkomende gegevens te verstrekken. Hij gaat met deze grief echter voorbij aan het feit dat het RSVZ hem reeds de kans gaf om zijn standpunt dat hij als zelfstandige actief was toe te lichten door het invullen van een vragenlijst en het voorleggen van overtuigingsstukken en dat deze dienst net op basis van de door verzoeker ingevulde vragenlijst tot zijn beslissing is gekomen. Van verweerder kan dan ook niet worden verwacht dat hij verzoeker nogmaals dezelfde vraag stelt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat wanneer verweerder hem zou hebben gecontacteerd hij nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken die hij voorheen niet aan het RSVZ ter kennis bracht en die dienstig waren voor verweerder. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt geven immers enkel aan dat hij een inkomen verwierf, bepaalde bijdragen en belastingen betaalde en geen beroep diende te doen op steunverlening, hetgeen noch door het RSVZ, noch door verweerder ter discussie wordt gesteld. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar de hoorplicht. Het vervullen van de hoorplicht heeft namelijk slechts zin voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont niet aan dat hij over dergelijke inlichtingen beschikt, zodat niet blijkt dat hij enig belang heeft bij zijn grief.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, al dan niet in combinatie met de hoorplicht, blijkt niet.

3.2.5. Verzoeker maakt met zijn toelichting ook niet aannemelijk dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

3.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 50, § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 moet worden gesteld dat verzoeker door aan te geven dat verweerder initieel oordeelde dat de in deze bepaling voorziene documenten – een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van een aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen – werden voorgelegd en hij vervolgens vaststelde dat het RSVZ oordeelde dat de aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds diende te worden geschrapt vanaf de begindatum omdat geen zelfstandige beroepsactiviteit werd aangetoond en, op basis van de vaststelling, verzoekers verblijfsrecht beëindigde niet blijkt dat verweerder voormelde reglementaire bepaling heeft geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK